

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Márie Usačevovej v právnej veci navrhovateľky **T. Š.**, bytom B. – D., adresa na doručovanie D., proti odporkyni **Sociálnej poisťovni, ústrediu**, Ul. 29. Augusta č. 8, Bratislava, **o zvýšenie invalidného dôchodku**, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. mája 2011, č. k. 5 Sd 100/2008 – 60, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. mája 2011, č. k. 5 Sd 100/2008 – 60, **potvrdzuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie odporkyne číslo X. zo dňa 14. apríla 2008, ktorým podľa § 29 a § 95 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a § 1 Nariadenia vlády ČSSR č. 117/1988 Zb. o zaradovaní zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie na účely dôchodkového zabezpečenia a podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení zamietla žiadosť navrhovateľky o zvýšenie invalidného dôchodku od 3. mája 2001.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd mal za preukázané, že navrhovateľka pre započítanie doby zamestnania od 1. októbra 1975 do 1. júla 1976 ako doby

zamestnania v I. pracovnej kategórii a započítania doby od 27. mája 1977 do 22. septembra 1977 (ďalej len sporné obdobie), nepredložila žiadne doklady podľa § 21 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov. Nepredložila osvedčenie od bývalého zamestnávateľa (organizácie) o neplatnom ukončení pracovného pomeru z dôvodov politickej perzekúcie, ani iný hodnoverný doklad o tvrdenej skutočnosti a nevyužila ani možnosť podať v lehote dvoch rokov od účinnosti zákona č. 87/1991 Zb. podľa jeho § 22 na súde návrh na určenie, že dôvodom skončenia jej pracovného pomeru boli okolnosti uvedené v § 21 tohto zákona. Čo sa týka námietky navrhovateľky, že jej zamestnanie od 27. mája 1977 do 22. septembra 1977 u zamestnávateľa Československé aerolinie Praha, treba zhodnotiť v I. pracovnej kategórii, krajský súd mal za preukázané, že uvedené obdobie podľa evidenčného listu dôchodkového zabezpečenia nebolo zaradené do I. pracovnej kategórii.

Navrhovateľka vo včas podanom odvolaní navrhla rozsudok krajského súdu zmeniť a jej návrhu na zarátanie obdobia pre výšku dôchodku v I. pracovnej kategórii za obdobie trvania sporu s ČSA Praha v celom rozsahu vyhovieť. Zotrvávala na svojom tvrdení, že bola obeťou politických perzekúcií normalizátorov a jej výpoveď zo zamestnania bola len pomstou za jej aktivity v oblasti hospodárskej kriminality a za jej politické názory. Preto podľa jej názoru doba trvania sporu o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru mala byť zarátaná ako doba v pracovnom pomere odpracovaná v I. pracovnej kategórii. Súd sa mal zaoberať tou skutočnosťou, že bola obeťou politických perzekúcií a čistiek v dobe normalizácie a nemal prihliadať a zaoberať sa len formálnou stránkou. Osvedčenie nepredložila z dôvodu, že jej bývalý zamestnávateľ odmietol vydať a ďalšie doklady jej vrátil v obyčajnej zásielke, pričom sa odvolávala na zákon o mimosúdnej rehabilitácii. Nie je preto pravdou, že sa nedožadovala nároku podľa uvedeného zákona. Dôvodom pre zamietnutie jej nároku nemôže byť neodborne sformulovaná žiadosť, prípadne zamietnutie jej návrhu na obnovu konania v roku 2004 Obvodným súdom Praha 6. Krajský súd si neujasnil pojmy, resp. pravý význam „narúšanie súdružských vzťahov“, resp. „narúšanie socialistického spolunažívania“, pričom tieto sú zjavné z doložených písomností.

Odporkyňa k podanému odvolaniu uviedla, že navrhovateľka mala možnosť podľa § 22 ods. 3 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách podať do dvoch rokov od účinnosti zákona (od 1. apríla 1991) na súde návrh na určenie, že dôvodom skončenia pracovného pomeru boli okolnosti uvedené v § 21 zákona č. 87/1991 Zb., čo nevyužila a keďže nepredložila ani osvedčenie organizácie podľa § 22 ods. 2 citovaného zákona, nie je

možné výpoved' z pracovného pomeru považovať za neplatnú. Samotné skutočnosť, že medzi navrhovateľkou a bývalým zamestnávateľom prebiehal spor o neplatnosť výpovede podľa § 46 ods. 1 Zákonníka práce nie je postačujúce na to, aby odporkyňa namietanú dobu mohla zohľadniť v I. pracovnej kategórii, tak ako to požaduje navrhovateľka. Dôvod výpovede podľa § 46 ods. 1 Zákonníka práce nemôže automaticky znamenať uplatnenie nárokov podľa zákona o mimosúdnej rehabilitácii. U navrhovateľky výpovedným dôvodom bolo nesplnenie predpokladov pre výkon povolania a práve tento dôvod bol predmetom súdneho konania o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru. Navrhovateľka v konaní o neplatnosť výpovede nebola úspešná. Doklady v zmysle zákona o mimosúdnych rehabilitáciách nepredložila. Z uvedených dôvodov žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v plnom rozsahu ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250s, a § 246c O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky vyhovieť nemožno.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne o zamietnutí žiadosti navrhovateľky o zvýšenie invalidného dôchodku od 3. mája 2001 pre nepreukázanie zaradenia zamestnania od 1. októbra 1975 do 1. júla 1976 do I. pracovnej kategórie a trvania pracovného pomeru od 27. mája 1977 do 22. septembra 1977.

Zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách, v ustanovení § 22 ods. 1 stanovil povinnosť pre bývalého zamestnávateľa alebo jeho právneho nástupcu vydať tomu, koho pracovný pomer skončil z dôvodu politickej perzekúcie, o tom osvedčenie. V prípade, že organizácia takéto osvedčenie v lehote 3 mesiacov od podania žiadosti nevydala, mohol sa žiadateľ v zmysle § 22 ods. 3 tohto zákona obrátiť na súd s návrhom na určenie, že ku skončeniu pracovného pomeru došlo z dôvodov uvedených v § 21 citovaného zákona. Len také osvedčenie alebo v prípade jeho nevydania iba kladný rozsudok súdu podľa § 22 ods. 3 sú podľa § 24 ods. 1 zákona č. 87/1991 Zb. podkladom na úpravu dôchodku.

Navrhovateľka v správnom ani v súdnom konaní také dôkazy nepredložila. Okolnosť, že v minulosti navrhovateľka na Obvodnom súde Praha 6 v konaní vedenom pod sp. zn. 15C 244/1975 neúspešne viedla spor o určenie neplatnosti výpovede, nemôže nahradiť osvedčenie vydané v súlade s § 21 ods. 1 a 3 zákona č. 87/1991 Zb. na základe žiadosti podanej do šiestich mesiacov odo dňa účinnosti tohto zákona a nemôže nahradiť ani

rozhodnutie súdu podľa § 22 ods. 3 zákona č. 87/1991 Zb., ktorým by súd mohol určiť neplatnosť výpovede z dôvodov uvedených v § 21 tohto zákona na základe žaloby podanej v lehote 2 rokov odo dňa účinnosti tohto zákona. Odporkyňa ako správny orgán nemôže sama posúdiť túto otázku. Taktiež ani súd v správnom súdnictve nie je na také rozhodnutie oprávnený.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že odporkyňa žiadosť navrhovateľky zamietla v súlade so zákonom. Nepochybil teda krajský súd, keď jej rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, jeho dôvody považoval za správne a preto rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. septembra 2012

JUDr. Viera Nevedelová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská